

/ F. Lainez

«Baltasar Magro acaba de demostrar que a TVE hi ha prou llibertat per a fer periodisme d'investigació»

Cada dia, en pantalla

El rostre de Manuel Campo Vidal s'ha fet enormement popular gràcies als telediari de migdia. Aquest periodista, de només trenta-tres anys, sap, i així ho demostra, que el periodisme no és gens estàtic, que cal situar-se al costat, fins i tot davant, de la notícia.

Joan V. HERNÁNDEZ

De dilluns a divendres, apareix cada dia en la pantalla, a les tres de la vesprada, per contar-nos què passa al món. També ix alguna nit, després del telediari de les nou, entrevistant algú per a una nova secció que es diu «Punto i Aparte».

«Ara m'estic especialitzant en tot això que es diu la tercera revolució industrial; a Espanya estan entrant les noves tecnologies, i cal que la televisió també siga sensible a aquests avanços, que són el futur, un futur que ha començat ja.» Va aterrar a Madrid de la mà de Tristan de la Rosa, com a subdirector del programa *El Testigo*, l'any 81, quan se li havia acabat la faena a Barcelona.

¿No eren bones les perspectives periodístiques a Barcelona? «No eren bones en absolut. Era un moment en què van tancar els quatre diaris del grup Mundo, i em vaig quedar sense feina. Madrid m'interessava, i vaig tenir l'oportunitat de poder venir-hi. Ací la incidència professional va ser més política; quan va entrar Castedo, es va viure una primavera democràtica a la televisió, però, després, va venir Robles Piquer i ens va fotre al carrer a tots; la cosa anava de més conservadora». Durant aquell temps es va fer càrrec de la corresponsalia d'*El Món*, publicació en la qual encara col·labora, i va ser delegat d'*El Periódico*. Calvino entra com a director general en la televisió i Balbín, aleshores director dels informatius, el crida. Aprova unes oposicions i comença en el telediari de les nou. Després, vindria la reestructuració dels telediari.

¿Ha millorat, així, la qualitat dels informatius? «Jo crec que era necessari fer-ne una reestructuració, i s'ha fet perquè la fórmula d'organització dels informatius s'havia esgotat i calia buscar-ne una altra.» Campo Vidal considera que encara és prompte per fer una valoració dels nous espais informatius de televisió; «cal esperar un parell de mesos més; tant perquè hi ha recursos tècnics nous com perquè tota l'estructura s'acaba d'organitzar».

¿S'hi fa ja la informació que demana el moment? «Jo crec que estem en camí de fer-la. A mi, em sembla molt important parlar no només dels telediari sinó de programes com *Teleobjetivo*, que demostren que també

es pot fer periodisme d'investigació en la televisió com a mitjà. Baltasar Magro ens acaba de demostrar que a TVE hi ha prou llibertat per a fer-hi periodisme d'investigació, i això és important».

¿Hi ha actualment pressions en els informatius? «Jo crec que de la televisió es parla calumniant, i durarà molt de temps aquest efecte. La televisió va nàixer durant la dictadura, i aquesta va abusar-ne brutalment. Se n'ha abusat tant, que hi ha una inèrcia, un convenciment que s'hi manipula per sistema. Això és una cosa difícil de vèncer, i, a més, hi ha tot un grup d'empreses privades, sobretot de ràdio, que creuen que la televisió privada s'ha de construir sobre la cendra de la pública, fet que suposa una campanya denigratòria duríssima. Ací s'han arribat a dir coses brutals. Per exemple, José Maria García un dia em va dedicar mig programa clavant-se en mi, perquè jo, a les nou i mitja, en acomiadar el telediari, no havia dit que Paquirri s'havia mort, però és que Paquirri es va morir a tres quarts de deu, i jo no el podia matar un quart d'hora abans.»

«Hi ha molts exemples com aquests. Francament, he de dir que ací, de pressions, n'hi ha hagut poquíssimes, però passa que també hi ha hagut èpoques, millors i pitjors. Crec que tots els governs, siguin o no socialistes, creuen que ixen poc per la pantalla, i l'oposició creu que el govern hi apareix massa».

«Són necessaris més canals de televisió»

¿Creus que les cadenes privades serviran de revulsiu perquè millore la televisió estatal? «Les cadenes privades, bàsicament, contribuiran a respondre a una demanda que té aquest país pel que fa a la televisió. La gent vol que hi hagi botons. El que passa

és que la gent no demana que sigui televisió privada, tant se li'n dóna que l'estat en munte dos o més, o que siguin autonòmiques. La televisió privada respondrà a aquesta demanda, i ja veurem si millora l'estatal, perquè depèn del model que es faci. Si és a la italiana, amb pel·lícules nord-americanes i pornogràfiques, naturalment no ho farà; si és a la britànica, jo crec que sí».

¿Pot haver-hi una desbandada de professionals de l'estatal a la priva-

professionals estem encantats que hi haja televisió privada».

El model britànic és un dels favorits de Campo Vidal. «Vol dir, una titularitat pública de l'estat i una explotació comercial, però amb la garantia d'uns mínims de qualitat. Cal fer un model de molta qualitat, amb la possibilitat de muntar petites emissores locals, de caràcter municipal».

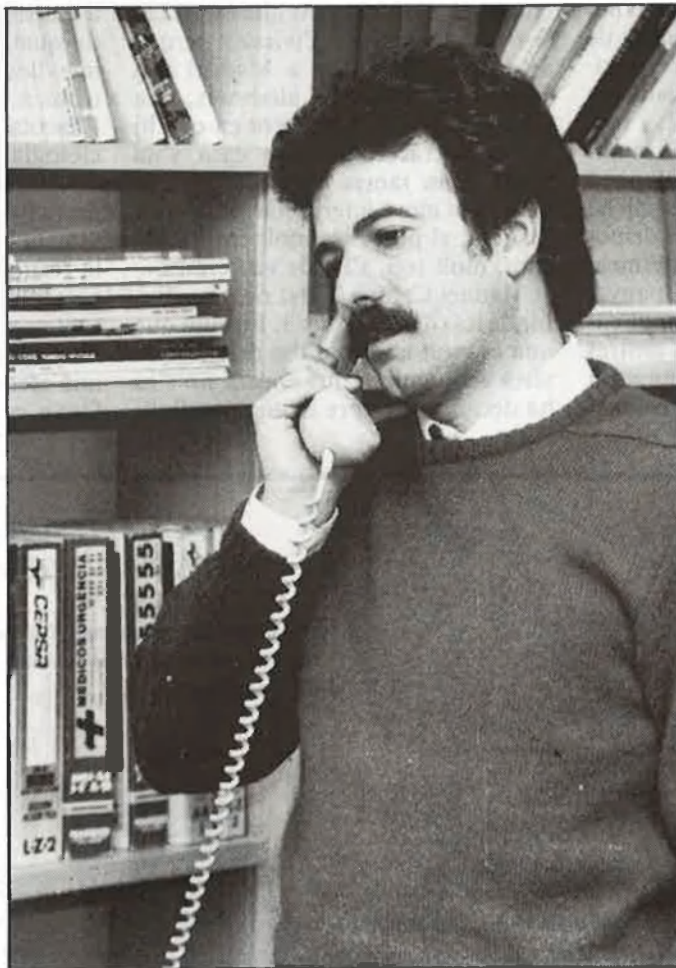
«Madrid s'ha fet més permeable»

Tant Manuel Campo Vidal com Conxa Garcia Campoy i Frederic Porta, són catalans, i, curiosament, són les tres persones que presenten el telediari de les tres de la vesprada. Tots tres es parlen en català abans de mirar la càmera; algun madrileny es pot pensar que els han envaïts els catalans. «La veritat és que ací han acceptat molt bé que parlem català, sense cap problema. A Torrespana la gent accepta perfectament que parlem català entre nosaltres, i és més, en roc dur, perquè no parem en tot el dia, naturalment amb totes les normes salvades d'educació i de respecte envers els altres».

¿Què ha passat a Barcelona perquè es produís aquesta escampada de periodistes catalans? «No sol ha estat amb els periodistes, sinó amb altres professions. L'altre dia estava comentant amb el ministre Lluch aquest tema, i precisament parlàvem d'uns dels primers capítols del llibre

de Julio Caro Baroja, *El laberinto vasco*, que tots dos hem llegit. Caro Baroja demostra que durant les èpoques en què el nacionalisme ha dominat el País Basc hi ha hagut una sortida d'aquest territori de professionals».

¿Ningú no ho ha dit encara, això, de Catalunya? «Que jo sàpiga, no. El comentari, el vam fer perquè tots dos som observadors, i ens interessa

«Algunes empreses creuen que la TV privada s'ha de fer sobre les cendres de la pública»

da? «No és descartable; de tota manera, la privada farà pocs professionals. És la impressió que jo en tinc; ho he vist en uns altres països. Jo crec que TVE pot tenir un problema en aquell moment, se n'anirà gent bona cap a la privada i hi haurà gent bona que s'hi quedarà, i serà més difícil competir, perquè, clar, no es pot improvisar gent que té formació televisiva. Hi haurà més faena, els pro-

molt tot aquest flux de la relació Madrid-Barcelona. Jo, personalment, estic fent un llibre sobre aquesta qüestió, on destrueixo tòpics, i veig que Barcelona, com diu l'alcalde Pasqual Maragall, també és una gran capital espanyola, a part de ser la capital de Catalunya. Això és veritat, Espanya no només té una capital, no només té Madrid. També Barcelona ho és, com Bilbao o València».

¿Has arribat a les mateixes conclusions que Caro Baroja respecte al nacionalisme català i l'escampada de professionals? «No sé si això és veritat o no. Però em penso que cada dia hi ha més catalans a Madrid, i més catalans qualificats. Hi ha una immigració qualificada de Barcelona a Madrid. Ara bé, jo crec que hi ha una altra realitat: Espanya es democratitza, i Madrid es fa més permeable a tot el que hi ha a Espanya. Aleshores, ¿què passa? Anem al cas dels periodistes; els dos grans centres de formació de periodistes han estat durant anys a Madrid i Barcelona.

«Espanya no només té una capital. També Barcelona ho és, com Bilbao o València»

Fer de periodista en aquestes dues ciutats és molt diferent que en els casos de Conca o Eivissa, perquè avançaves molt més a Madrid o a Barcelona. Madrid, aleshores, era tancat, però en el moment en què hi ha democràcia, aquesta casa s'ha obert, com tantes altres coses. Tot això és la meua interpretació; de tota manera, el procés és molt tendre encara, molt tou, s'ha de veure més.»

Manuel Campo Vidal no s'ha lliurat de les ofertes de TV3. Ens diu que una és molt importat des del punt de vista econòmic, i que encara no s'hi ha decidit. «Sempre és una possibili-

tat, jo agraeixo molt l'oferta; a més, les coses a TV3 van molt bé i ho fan bé, i paguen el doble que ací, però ja et dic que em trobo bé a Madrid; jo no els he dit que no, no tinc cap raó més que l'econòmica per tornar a Barcelona.»

Aconseguir la recuperació democràtica

Va viure a Camporrells, poble aragonès de parla catalana, fins els nou anys, quan se n'anaren a Barcelona, on la família va obrir un comerç d'electrònica. Manuel, el més gran de quatre germans, estudià, en primer lloc, Enginyeria Tècnica, Electrònica, i, tot seguit, es matriculà en l'Escola de Periodisme, i estudià Sociologia en la Universitat de París.

«Durant el temps d'estudiant, vaig participar de manera activa, modestament i no en llocs destacats, en tota la recuperació democràtica. Vaig representar la ciutat de Cornellà, durant molt de temps, en la clandestina Assemblea de Catalunya; això va ser una escola política interessantíssima. Quan es va aprovar la Constitució,

Novetats Primavera

LA UNITAT 11

TRADICIÓ I CANVI CIENTÍFIC AL PAÍS VALENCIÀ MODERN
Victor Navarro
 Una contribució fonamental al coneixement de la introducció i l'assimilació de la ciència moderna al País Valencià. Pròleg de J. M. López Pinero.

LA UNITAT 12

LES CORTS VALENCIANES
Sylvia Romeu
 La història minuciosa i detallada d'una de les institucions més representatives del nostre país. Pròleg d'Antoni Garcia Miralles.

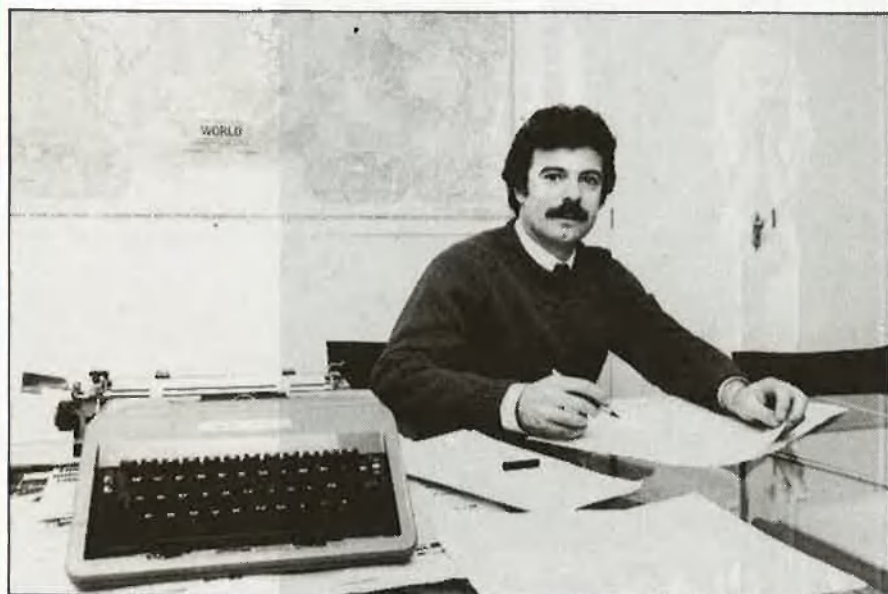
LA UNITAT 13

CRÒNIQUES DE LES GERMANIES
Eulàlia Duran
 Exhumació de dos textos coetanis, fonamentals per a conèixer, amb informació de primera mà, la revolta dels agermanats.

L'ESPILL, NUM. 20
 Direcció de Joan Fuster
 Articles de Francesc Pérez, Josep Guia, Pierre Vilar, Ricard Blasco, Eladi Mainar, Empar Ranch i Joan Ivars.

EDICIONS TRES I QUATRE VALÈNCIA

Pérez Bayer, 7. tel. 352 9110

«S'ha d'anar a una unitat cultural dels Països Catalans»

/ F. Lainez

vaig considerar que, per a mi, s'havia acabat l'activisme polític. Ara sóc un elector d'allò que crec més convenient a cada moment, i sóc una

persona obertament progressista, antifeixista i compromesa».

L'únic dubte que té del nacionalisme «és aquesta necessitat de

reafirmar-lo sempre buscant un enemic exterior absolutament artificial. Ja he dit en altre ocasions que Espanya és una realitat plurinacional; a mi, em sembla molt bé que ho sigui, i he contribuït modestament —i n'estic molt orgullós— perquè no sols Espanya recuperés les llibertats polítiques, sinó, en el cas de Catalunya, l'autogovern.

Hi ha prou història a Catalunya, hi ha prou diferenciació i substrat, per a no haver de fer el nacionalisme amb aquest enemic exterior; això és l'única crítica que jo hi faria».

Baixant de Tarragona i travessant el Mediterrani, opina que tot això de la unitat es molt complicat. «Jo crec que els Països Catalans han tingut un procés de formació històrica, formació de la burgesia i de la classe obrera, molt diferenciat. Aquest fet estableix diferències molt difícils. No es pot arrasar amb anàlisis simplistes i fer-ne un tot únic, perquè no és així. Crec que no s'ha d'anar a una unitat política dels Països Catalans, sinó cultural, on sí que veig lligams».

MANIFESTACIÓ DEL 25 D'ABRIL

Diumenge 28 d'Abril - 6 de la vesprada
Plaça de Bous - Ciutat de València

**PROU OCUPACIÓ • PROU ESPANYOLITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
PAÍS VALENCIÀ, PAÏSOS CATALANS**

**MOVIMENT DE
DEFENSA DE LA TERRA**

**ESQUERRA UNIDA
DEL PAÍS VALENCIÀ**

